

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Mgr. Art. J. S.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. D. T., advokátom so sídlom v B., proti žalovaným **1/ Ing. M. T.**, bývajúcemu v B., **2/ I. T.**, bývajúcej v B., **3/ M. Š.**, bývajúcej v B. a **4/ M. R.**, bývajúcej v B., **o určenie vlastníctva, ochranu vlastníctva a náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8 C 184/1993, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. februára 2009 sp. zn. 4 Co 511/2005, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 11. februára 2009 sp. zn. 4 Co 511/2005 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 29. septembra 2003 č. k. 8 C 184/93-408 určil, že žalobca je vlastníkom časti pozemku v katastrálnom území D., ktorý je v katastri nehnuteľností vedený na liste vlastníctva **a/** č. X. ako parcela č. X. – záhrada vo výmere X. m², ktorá má výmeru X. m² a v situačnom náčrte – prílohy č. 5 znaleckého posudku znalca Ing. L. B. z 27. augusta 2002 č. X. (ďalej len „znalecký posudok“) je označená bodmi X., X., X., **b/** č. X. ako parcela č. X. – záhrada vo výmere X. m², ktorá má výmeru X. m² a v znaleckom posudku je označená bodmi X., X., X., X., **c/** č. X. ako parcela č. X. – záhrada vo výmere X. m², ktorá má výmeru X. m² a v znaleckom posudku je označená bodmi X., X., X., X., **d/** č. X. ako parcela č. X. – záhrada vo výmere X. m², ktorá má výmeru X. m² a v znaleckom posudku je označená bodmi X., X., X., **e/** č. X. ako parcela č. X. – záhrada vo výmere X. m², ktorá má výmeru X. m² a v znaleckom posudku je označená bodmi X., X., X., X.. Súd prvého stupňa zároveň zakázal žalovaným 1/ a 2/ vstup na časť pozemku uvedenú

pod b/ a d/, žalovanej 3/ vstup na časť pozemku uvedenú pod a/, žalovanej 4/ vstup na časť pozemku uvedenú pod c/ a e/. Žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi do 15 dní sumu 5 710 Sk ako náhradu škody. Žalovaných 1/ až 4/ zaviazal zaplatiť žalobcovi do 3 dní náhradu trov konania 16 172 Sk. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania dospel v časti o určenie a ochranu vlastníctva k záveru, že žalobca je vlastníkom označených častí nehnuteľností právnym titulom vydržania (§ 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ako vlastníkom je oprávnený domáhať sa ochrany proti žalovaným, ktorí do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahujú (§ 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka)

Na odvolanie žalovaných 1/, 2/ a 3/ Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. októbra 2004 sp. zn. 4 Co 1/2004 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovaným 1/, 2/ a 3/ trovy konania. V odôvodnení uviedol, že napadnuté rozhodnutie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, vykonané dôkazy súd neúplne vyhodnotil a v dôsledku toho vec aj nesprávne právne posúdil. Za nesprávny označil odvolací súd záver súdu prvého stupňa, že žalobca nadobudol predmetné časti pozemku právnym titulom vydržania. Žalobca svoje presvedčenie, že je vlastníkom uvedených častí nehnuteľností, vyvodzoval z toho, že od F. P. a A. P. kúpnu zmluvou z roku 1972 registrovanou štátnym notárstvom nadobudol nehnuteľnosť, ktorá bola vtedy vedená ako parcela č. X. a v súčasnosti je vedená ako parcela č. X. a X.. Kúpil ju tak, ako bola oplotená. Žalobca takto začal užívať pozemok vo výmere presahujúcej X. m² (hoci v kúpnej zmluve bola uvedená nehnuteľnosť vo výmere X. m²). Odvolací súd vyslovil záver, že žalobca vzhľadom na tak podstatný rozdiel vo výmerách (kúpenej a užíwanej parcely) nemohol byť dobromyseľným užívateľom predmetných častí nehnuteľností. Tento záver vyvodil aj z rozdielneho tvaru kúpeného a užívaného pozemku. Záver o nedostatku dobromyseľnosti žalobcu pri užívaní sporných častí nehnuteľnosti založil odvolací súd tiež na zistení, že žalobca bol upozornený, že jeho oplotenie zasahuje do pozemkov iného. Žalobcova držba nebola teda ani dobromyseľná ani nerušená. Túto skutočnosť potvrdili nielen ďalší svedkovia, ale tiež list z 13. októbra 1992, v ktorom žalobca sám spomína predmetné upozornenia vlastníkov dotknutých nehnuteľností. Z týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že žalobca nepreukázal vlastníctvo predmetu sporu, a žalobu preto zamietol.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním. Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní po zistení, že v odvolacom konaní došlo k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolaním

napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil rozsudkom z 29. septembra 2005 sp. zn. 3 Cdo 104/2005. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie množstvom svedeckých výpovedí a listín, odvolací súd ho ale nezopakoval a ani nedoplnil, hoci sa v podstatnej miere (predovšetkým z hľadiska dobromyseľnosti a nerušenosti užívania žalobcu) odchyľil od skutkových záverov súdu prvého stupňa. Takýmto procesným postupom, ktorý sa priečil zákonu, si odvolací súd nezadovážil dostatok rovnocenných podkladov pre odlišné hodnotenie dôkazov a pre rozhodnutie. Vzhľadom na to označil dovolací súd skutkové a z nich vychádzajúce právne závery odvolacieho súdu za predčasné.

Krajský súd v Bratislave, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, rozsudkom z 11. februára 2009 sp. zn. 4 Co 511/2005 odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 29. septembra 2003 č.k. 8 C 184/1993-408 zmenil tak, že žalobu zamietol; rozhodol tiež o trovách konania. V odôvodnení uviedol, že „na pojednávaní podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (pozn. dovolacieho súdu: pokiaľ ďalej nie je uvedené niečo iné, rozumie sa pod „O.s.p.“ Občiansky súdny poriadok účinný v čase rozhodovania dovolacieho súdu) v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu, a po doplnení dokazovania oboznámením čítaním listinných dôkazov založených v spise, svedeckých výpovedí, listom žalobcu z 13. októbra 1992 dospel k záveru, že odvolanie žalovaných 1/ až 3/ je dôvodné. Napadnutý rozsudok prvého stupňa nie je správny, pretože rozhodnutie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, prvostupňový súd dôkazy, ktoré vykonal, neúplne vyhodnotil a v dôsledku toho vyvodil vo veci nesprávny právny záver“. Odvolací súd vysvetlil zákonné predpoklady nadobudnutia veci právnym titulom vydržania (oprávnenosť, dobromyseľnosť, nerušenosť, nepretržitosť plynutia vydržacej doby) a poukázal na to, že žalobca vzhľadom na celkovú výmeru ním užívaného pozemku, ako aj jeho tvar nemohol byť dobromyseľný v tom, že mu tento pozemok v celosti patrí ako vlastníkovi. Navyše, výsledky priestupkového konania v roku 1999 svedčia o tom, že jeho držba nebola ani nerušená. Z obsahu listu samotného žalobcu z 13. októbra 1992 pritom vyplýva, že mal vedomosť o spornosti vlastníckych práv k časti nehnuteľnosti, ktorá je predmetom konania v prejednávanej veci. So zreteľom na to, že žalobcovi nepatrí ochrana vlastníckeho práva podľa § 126 ods.1. Občianskeho zákonníka (čo do určenia vlastníctva, zákazu vstupu a náhrady škody), odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil (§ 220 O.s.p.) tak, že žalobu zamietol ako neopodstatnenú. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil odvolací súd aplikáciou ustanovení § 224 ods. 2, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, ktoré odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odvolaciemu súdu vytkol, že z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávny záver o nedostatku jeho dobromyseľnosti pri užívaní nehnuteľností, pričom nerešpektoval ani názor dovolacieho súdu zaujatý v jeho zrušujúcom rozsudku – nevykonal dokazovanie, na základe ktorého by mohol v porovnaní so súdom prvého stupňa dospieť k odlišným skutkovým zisteniam. Odvolací súd nevypočul žiadnych svedkov, o výpovede ktorých by oprel svoje skutkové zistenia, na pojednávaní iba prečítal časti súdnych zápisníc so zaznamenanými výpoveďami svedkov E. M., A. B. a F. P. a oboznámil obsah vyjadrenia Okresného úradu Bratislava IV, rozhodnutia o pridelení súpisného čísla rekreačnej chaty žalovanej 3/ a kolaudačného rozhodnutia týkajúceho sa tejto chaty. Podľa názoru dovolateľa ale prečítanie zápisníc o výsluchu svedkov nie je dokazovaním výsluchom svedka podľa § 126 ods. 1 O.s.p. Na súde prvého stupňa bolo pritom okrem týchto svedkov vypočutých množstvo ďalších svedkov (L. H., J. V. st., J. V. ml., M. H. a M. D.), ktorých odvolací súd nevypočul. Procesný postup odvolacieho súdu pri dokazovaní sa priechil zákonu a jeho skutkové a právne závery sú nesprávne a nezodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. Dovolateľ nesúhlasil najmä so záverom odvolacieho súdu o nedostatku jeho dobromyseľnosti pri užívaní nehnuteľností. V súvislosti s tým uviedol, že išlo o také časti nehnuteľnosti a takého tvaru, že si ani len neuvedomoval rozdiely vo výmerách. Žalovaní 1/ až 4/ boli do roku 1994 ideálnymi spoluvlastníkmi pôvodných nehnuteľností a tieto až v nasledujúcom roku boli medzi nimi rozdelené na základe dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva. Dovtedy jednotliví ideálni spoluvlastníci užívali reálne vydelené časti, avšak bez ich primeranej dohody. Až od dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva mali žalovaní vytýčené hranice nových pozemkov a až potom mohli posudzovať, či držba žalobcu je alebo nie je dobromyseľná a nerušená. Na túto skutočnosť ale odvolací súd vôbec neprihliadol. Rovnako nevzal na zreteľ výpovede viacerých svedkov (medzi nimi aj videonahrávku už zomrelej svedkyne J. M.), ktorí potvrdili, že držba sporných častí pozemkov žalobcom bola nielen dobromyseľná, ale aj nerušená. Dodal, že žalovaná 4/ odvolanie proti prvostupňovému rozsudku nepodala, čím podľa neho dala najavo stotožnenie sa s týmto rozsudkom. Vzhľadom na nesprávny právny záver odvolacieho súdu v otázke nadobudnutia vlastníctva k častiam pozemkov špecifikovaných vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa dovolateľ žiadal, aby odvolací súd vyhovel dovolaniu a zmenil rozsudok odvolacieho tak, že potvrdí rozsudok súdu prvého stupňa a prizná mu aj náhradu trov prvostupňového, odvolacieho i dovolacieho konania.

Žalovaní 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny. Žiadali dovolanie zamietnuť, rozsudok odvolacieho súdu potvrdiť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania. Trvali na vecných i právnych argumentoch uvedených v ich odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa a tiež v ich vyjadrení k prvšiemu dovolaniu žalobcu. Odvolací súd po vrátení veci na ďalšie konanie dovolacím súdom doplnil dokazovanie tak, aby mohol dospieť k odlišným skutkovým záverom. Podľa ich názoru považoval odvolací súd za postačujúce oboznámenie listu žalobcu, v ktorom potvrdil spory o nehnuteľnosti, čím sám vyvrátil dobromyseľnosť ako základný predpoklad vydržania.

Žalované 3/ a 4/ sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce konanie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Bez ohľadu na obsah dovolania a podstatu dovolacích námietok však vždy skúma, či v konaní nedošlo k procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. a tzv. iným vadám konania majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (viď § 242 ods. 1 O.s.p.).

Vzhľadom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesným vadám konania vymenovaným v § 237 O.s.p. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred

súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Procesné vady tejto povahy neboli v dovolaní namietané a ani v dovolacom konaní nevyšli najavo.

V zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd ďalej skúmal, či v konaní nedošlo k inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Na vadu tejto povahy je dovolací súd povinný prihliadnuť bez ohľadu na to, či na ňu dovolateľ poukázal alebo nepoukázal.

Už v rozsudku z 29. septembra 2005 sp. zn. 3 Cdo 104/2005 vydanom v tejto veci Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaciu súdu vytkol nesprávnosť procesného postupu, ku ktorému došlo v dôsledku nerešpektovania ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p. (v znení účinnom v čase vtedajšieho rozhodovania odvolacieho súdu). So zreteľom na túto procesnú vadu došlo aj k zrušeniu skoršieho rozsudku odvolacieho súdu. Preskúmaním veci na základe (v poradí druhého) dovolania žalobcu dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd znovu nerešpektoval zákonom stanovený procesný postup, ktorým sa odvolací súd musí riadiť v prípade, že sa chce odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa.

Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7 (§ 213 ods. 1 O.s.p.). Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.).

Dokazovaním je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní (§ 122 ods. 1 O.s.p.). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotenie dôkazov je myšlienková činnosť súdu, v rámci ktorej vykonaným dôkazom prisudzuje určitú hodnotu. Pri hodnotení dôkazu z hľadiska závažnosti (dôležitosti) súd posudzuje význam dôkazu a ním preukazovaných skutkových zistení pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazu z aspektu zákonnosti súd skúma, či dôkaz bol vykonaný zákonom zodpovedajúcim spôsobom; pokiaľ súd nevykoná dokazovanie postupom určeným v zákone, ide o procesnú nesprávnosť zakladajúcu vadu konania, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Hodnotením

dôkazu z hľadiska pravdivosti získava súd poznatok o tom, ktoré skutočnosti vyplývajúce z dôkazu možno považovať za (ne)preukázané; vyhodnotenie dôkazu z aspektu pravdivosti predpokladá tiež posúdenie vierohodnosti dôkazu.

Pri preskúmaní rozsudku odvolacieho súdu napadnutého (v poradí druhým) dovolaním žalobcu vyšlo najavo, že odvolací súd sa znovu dopustil procesnej nesprávnosti, vytýkanej mu dovolacím súdom už v zrušujúcom rozsudku. Dovolací súd vzhľadom na to, a tiež v reakcii na kritické vyjadrenie žalovaných k dôvodu zrušenia skoršieho rozsudku odvolacieho súdu uvádza nasledovné:

Pokiaľ sa chce odvolací súd odchýliť od skutkového zistenia súdu prvého stupňa, ku ktorému dospel na základe pred ním bezprostredne vykonaného dokazovania výpoveďou účastníka konania, zákon mu prikazuje zopakovať sám taký dôkaz spôsobom, ktorý pre tento dôkaz určuje ustanovenie § 131 ods. 1 O.s.p., a zadovážiť si tak rovnocenný (plnohodnotný) podklad pre prípadné odlišné hodnotenie takého dôkazu. Je zásadne neprípustné, aby odvolací súd, pokiaľ sa chce odchýliť od výsledku hodnotenia dôkazov súdu prvého stupňa, dôkazy hodnotil inak bez toho, aby tieto dôkazy sám zopakoval.

Ak súd nariadi ako dôkaz výsluch svedkov, svedkovia sú povinní ustanoviť sa na výsluch; majú vypovedať pravdu a nič nezamlčovať. Pre dokazovanie výsluchom svedka medziiným platí, že súd musí na začiatku výsluchu zistiť jeho osobné údaje (najmä vek, rodinný stav, zamestnanie, bydlisko) a okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na jeho vierohodnosť. Ďalej treba poučiť svedka o význame svedeckej výpovede, o jeho právach a povinnostiach a o trestných následkoch krivej výpovede (§ 126 ods. 2 O.s.p.). Predseda senátu alebo samosudca vyzve svedka, aby súvisle opísal všetko, čo vie o predmete výsluchu. Potom mu kladie otázky potrebné na doplnenie a vyjasnenie jeho výpovede. Otázky môžu dávať i členovia senátu a so súhlasom predsedu senátu alebo samosudcu i účastníci a znalci (§ 126 ods. 3 O.s.p.). Už v R 64/1966, R 92/1968 bolo uvedené, že pri hodnotení dôkazu výpoveďou svedka spolurozhodujú aj momenty, ktoré spravidla nie sú (nemôžu byť) zachytené v zápisnici o súdnom pojednávaní (presvedčivosť vystupovania, kolísavosť, prejavy ohľadu k tomu ktorému účastníkovi, väčšia alebo menšia ochota presne zodpovedať kladené otázky a mnoho iných). Je preto potrebné trvať na tom, aby odvolací súd, pokiaľ sa hodlá odchýliť od skutkového zistenia, ku ktorému dospel súd prvého stupňa na základe pred

ním vykonaného dokazovania svedeckou výpoveďou, tieto dôkazy sám zopakoval a obstaral si tak rovnocenný podklad pre prípadné odlišné vyhodnotenie výpovede svedka.

Podklad, len na báze ktorého môže odvolací súd odlišne vyhodnotiť (skutkovo prehodnotiť) dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa výsluchom účastníka konania (§ 131 ods. 1 O.s.p.) alebo výsluchom svedka (§ 126 O.s.p.) musí byť v zmysle zákona rovnocenný, to znamená, že musí mať rovnakú výpovednú hodnotu. Pokiaľ súd prvého stupňa vykoná dokazovanie výsluchom svedkov, nemožno za rovnocenný podklad (zopakovanie dokazovania v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p.) pre odlišné hodnotenie dôkazov odvolacím súdom v žiadnom prípade považovať (len) prečítanie častí spisu, na ktorých sa nachádzajú v písomnej podobe zachytené obsahy skorších výpovedí účastníkov konania a svedkov pred súdom prvého stupňa.

V danom prípade zo zápisnice spísanej na odvolacom pojednávaní 11. februára 2009 (č.l. 523 spisu) vyplýva, že poverená členka senátu na ňom oboznámila priebeh doterajšieho konania, potom sa účastníci vyjadrili k veci a odvolací súd v rámci doplnenia dokazovania oboznámil výpoveď svedka F. P., A. B. a E. M.. Žalobca na to spochybnil „ako falošné“ výpovede svedkýň A. B. a E. M. a jeho právny zástupca namietal, že odvolacím súdom zvolený procesný postup nie je zopakovaním dokazovania.

Z obsahu uvedenej zápisnice je zrejmé, že odvolací súd nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov. Pretože obsah spisu svedčí o zopakovaní sa už skôr odvolaciemu súdu vytknutej procesnej vade konania, nie sú skutkové závery odvolacieho súdu v súlade s § 122 ods. 1, § 132, § 211 ods.2. a § 213 ods. 3 O.s.p. V konaní pred odvolacím súdom došlo v dôsledku toho k procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Dovolací súd dodáva, že k vade tejto povahy (t.j. k procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) došlo aj nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Z rozsudku odvolacieho súdu nie je totiž dostatočne zrejmé, prečo odvolací súd nezohľadnil výsledky rozsiahleho dokazovania, ktoré vykonal súd prvého stupňa, najmä ak súd prvého stupňa vyvodil svoje skutkové zistenia z množstva výpovedí ďalších svedkov a tiež z posudkov Ing. arch. I. K., CSc. a Ing. L. B.. Bolo povinnosťou odvolacieho súdu v súvislosti so zmenou rozsudku súdu prvého stupňa

v odôvodnení svojho rozhodnutia primerane vysvetliť (§ 157 ods. 2 O.s.p.) úvahy, ktorými sa riadil, k akým záverom dospel a z akých dôvodov neprihliadol k tomu – ktorému dôkazu vykonanému súdom prvého stupňa. Za tohto stavu sa javí odôvodnenie jeho rozhodnutia ako nepreskúmateľné (viď R 111/1998).

Pokiaľ dovolateľ namietal, že napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd opakuje, že právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový aplikuje príslušnú právnu normu a pri ktorej zo svojich skutkových zistení vyvodzuje právne závery. Dovolateľom napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo skutkové zistenia odvolacieho súdu vyplývajúce zo spisu nedávali v dovolacom konaní (vzhlľadom na už spomenutú tzv. inú vadu konania) pre toto posúdenie dostatočný podklad.

Z dôvodov uvedených vyššie Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. apríla 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková